

Săptămâna Mariei Ward 2025

Mary Ward - O pelerină a speranței

Teme și colaboratoare

Introducere:

- Sr. Lissy Chenathuparambil CJ din India
- Sr. Violet Mwikali Mtongwe IBVM din Kenya
- Sr. Theresiah Kamaa Muoti IBVM din Kenya, trimisă în misiune în Tanzania

Ziua 1: Maria Ward - O pelerină a speranței

- Sr. Gill Goulding CJ din Anglia, trimisă în Canada ca profesor
- Sr. Mabel Rudum IBVM din India

Ziua 2: Maria Ward - În căutarea unei căi

- Sr. Mary Carton IBVM din SUA
- Sr. Karuna Shrestha CJ din Nepal

Ziua 3: Maria Ward - Începutul unei călătorii

- Sr. Maria Kalonga CJ din Zimbabwe, trimisă în misiune în Mozambic
- Sr. Rosalina Belo IBVM din Timorul de Est, trimisă în misiune în Filipine

Ziua 4: Maria Ward – În pelerinaj cu ceilalți

- Sr. Elena Cimpoescu CJ din LEP/România
- Sr. Genevieve Maigrot IBVM din Mauritius

Ziua 5: Maria Ward - Haruri primite în timpul pelerinajului

- Sr. Sarah Rudolph IBVM din Canada
- Sr. Sabine Adam CJ din MEP/Germania

Ziua 6: Maria Ward - Călătoria către canonizare

- Sr. Elizabeth Cotter IBVM din Irlanda
- Sr. Agnesa Jenčíková CJ din Slovacia

Ziua 7: Pelerini ai speranței în secolul al XXI-lea

- Delmence Prevost din Africa de Sud
- Esther Finis din Germania: Prietenele Mariei Ward

Ziua 8: Pelerinaj spre a Deveni Una

- Sr. Veronica Fuhrmann CJ
- Sr. Carmel Swords IBVM: ambele trimise în misiune la Roma

Lucrările de artă realizate de Susan Daily IBVM

Introducere

Într-o lume adesea umbrită de incertitudine și conflicte, istoria Mariei Ward strălucește ca un far al speranței și al rezistenței. Cu profundă admirație și venerație vă prezentăm „**Maria Ward: O pelerină a speranței**” - o serie de reflecții timp de opt zile - care nu numai că relatează călătoria remarcabilă a fondatoarei noastre, Venerabila Maria Ward, ci se interconectează și cu tema jubiliară a Papei Francisc, **Pelerini ai speranței**.

Viața ei a fost un pelerinaj marcat de o credință neclintită, de un curaj de nestăvilit și de un angajament de nezdruccinat de a restabili Împărăția Tatălui nostru Ceresc de pace, iubire, dreptate și reconciliere. Pe măsură ce pătrundem în viața ei, ne amintim de esența pelerinajului - o călătorie care presupune nu doar mișcare fizică, ci și transformare spirituală și personală profundă.

Papa Francisc, în chemarea sa la Anul Jubiliar, ne invită să fim pelerini ai speranței. El ne cheamă să fim agenți ai speranței în comunitățile noastre, luând măsuri concrete pentru a răspândi iubirea și compasiunea. Această speranță activă presupune implicarea în lumea din jurul nostru, ajutându-i pe cei aflați în nevoie, luptând pentru pace și lucrând pentru o societate mai echitabilă și mai plină de grijă pentru ceilalți. Este o chemare de a transforma speranța în acte concrete de bunătate și solidaritate, făcând un bine real în viața celorlalți. El subliniază astfel necesitatea unei speranțe active și dinamice. Maria Ward exemplifică această chemare în fiecare aspect al vieții sale.

Pelerinajul ei nu a fost lipsit de încercări. S-a confruntat cu închisoarea, suspiciunea de erezie și opoziția neîncetată a celor care se temeau de schimbarea pe care o reprezenta în Biserică și societate. Cu toate acestea, speranța ei nu a pierit niciodată. Ea a văzut dincolo de greutățile imediate, imaginându-și un viitor în care femeile ar putea contribui pe deplin și în mod semnificativ la dezvoltarea societății. Călătoria Mariei Ward reflectă esența mesajului Papei Francisc. Viața ei ne învață că speranța nu este pasivă; este o forță activă care ne împuternicește să fim curajoși, fermi și angajați să transformăm în realitate viziunea fondatoarei noastre. Povestea ei ne încurajează să ne confruntăm cu propriile provocări cu speranță și să lucrăm neobosit pentru construirea unei lumi mai umane și mai pașnice.

Reflectând asupra vieții Mariei Ward, suntem chemate să ne asumăm propriul rol de pelerini ai speranței. Aceasta înseamnă să ne traducem speranțele în acțiuni concrete, să fim solidari cu cei marginalizați și să promovăm astfel de medii în cadrul comunităților noastre și al locurilor misiunii noastre, în care diferențele individuale sunt acceptate, apreciate și încurajate. Este o chemare la perseverență în fața adversității, la creștere personală și spirituală continuă și la crearea de comunități înrădăcinate în iubire și sprijin reciproc.

Pe măsură ce ne îmbarcăm într-o călătorie spirituală prin paginile cărții „**Maria Ward: O pelerină a speranței**”, să ne inspirăm din credința ei neclintită și din spiritul ei neobosit. Fie ca povestea ei să ne reamintească faptul că fiecare pas pe care îl facem, indiferent cât de dificil este, face parte dintr-un pelerinaj mai amplu către speranță și transformare personală, permițându-ne astfel să fim colaboratoare ale lui Cristos în misiunea Sa de a instaura Împărăția lui Dumnezeu a păcii, a iubirii, a dreptății și a reconcilierii prin slujirile noastre. Fie ca noi toate, în felul nostru unic, să contribuim la o moștenire a speranței care va personifica exemplul durabil al Mariei Ward.

Vă invităm să vă rugați cu reflecțiile din fiecare zi și să împărtășiți ceea ce rezonază cu dumneavoastră prin intermediul Padlet-ului nostru! Faceți clic pe link-ul de mai jos sau utilizați codul QR și alăturați-vă conversației noastre, unde puteți scrie și/sau încărca imagini și/sau videoclipuri. Sperăm că aceasta va fi o modalitate ușoară de a interacționa unele cu altele și de a ne cunoaște mai bine...

<https://padlet.com/mcloughlinrachel/mary-ward-week-2025-yercv9hmeh69q1np>

Maria Ward - O pelegriină a sperantei

Pelerinajul are o semnificație importantă în toate tradițiile religioase. Un pelerin este o persoană aflată într-o călătorie spirituală. Ce sursă minunată de inspirație avem în fondatoarea noastră Maria Ward, o adevărată icoană a unui pelerin al speranței! Duhul Sfânt care lucra în ea era deopotrivă puternic și blând, inspirându-i speranță și răbdare. Din momentul în care a înțeles chemarea sa la viața religioasă, a rămas neclintită, în ciuda opoziției familiei și fără să aibă o idee clară unde o va duce această chemare. A pornit în pelerinaj știind doar că viața religioasă însemna să părăsească familia, prietenii și țara sa natală. Ca un migrant din acea vreme, ea și-a pus încrederea în Dumnezeu care a chemat-o, dorind să îndeplinească doar voința lui. Acesta este motivul pentru care a devenit pelerină.

Pelerinajul ei răbdător și plin de discernământ, desfășurat de-a lungul anilor, a condus-o de la tihna contemplativă a Clariselor Sărace, spre care inima ei tânjea, la înțelegerea faptului că gloria lui Dumnezeu o chema să înceapă un nou mod de viață religioasă apostolică pentru femei, înrădăcinată în același spirit contemplativ. Persecuția a marcat viața timpurie a Mariei în Anglia, iar exemplul bunicii sale i-a permis să vadă cum femeile puternice în credința lor pot sfida normele acceptate ale societății. Era convinsă că femeile „pot face lucruri mărețe” atât în viața Bisericii, cât și în ajutorarea celor mai vulnerabili, în special prin educație. Era necesar un cadru eliberator, iar Maria l-a găsit în Constituțiile iezuiților. Într-adevăr, încă din primii ani de existență ai acestui institut, Maria Ward a început să le formeze pe membre în conformitate cu Exercițiile Spirituale ale Sfântului Ignațiu și să își folosească autoritatea în serviciul blând al comunității în devenire.

Ea cerea membrilor ei să nu se mulțumească cu „nimic din ceea ce este mai puțin decât Dumnezeu” și erau îndemnate ca, în relațiile comunitare, să fie „la fel de empatice și binevoitoare unele față de altele ca și cum am fi străine, dar în același timp la fel de blânde și amabile cum suntem de obicei, cu prietenii noștri cei mai apropiați”.

A mers mulți kilometri până la Roma pentru a prezenta Sfântului Părinte și cardinalilor schița noului ei Institut. Încrederea ei calmă în iluminările pe care le primise de la Domnul și roadele Duhului evidente în viața ei, au făcut ca ierarhia să nu poată nega sfințenia persoanei ei, deși nu au fost de acord cu Institutul propus. Cu toate acestea, Maria nu și-a pierdut niciodată speranța în autenticitatea modului în care Dumnezeu o chema.

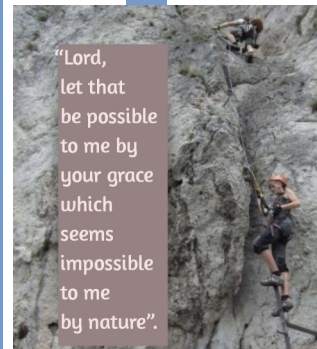
Chiar și în fața suprimării Institutului, în 1631, și a limbajului condamnat din Bula papală, ea nu și-a pierdut speranța că Dumnezeu va duce la îndeplinire ceea ce i-a dezvăluit. Fervoarea ei arzătoare de a face voia lui Dumnezeu a devenit și mai puternică.

În ciuda sărăciei materiale reale, un spirit de bucurie și iubire, nu de teamă, era evident printre primele colaboratoare. Într-adevăr, Maria a vorbit despre importanța bucuriei ca o caracteristică esențială pentru cele care urmau să se alătore Institutului. Libertatea, dreptatea și sinceritatea i-au marcat viața, așa cum o marchează și pe a noastră.

La începutul acestei Săptămâni a Mariei Ward, două întrebări ne-ar putea ajuta:

Întrebări pentru reflecție:

*Din bogatele resurse ale vieții ei, din care pot eu să mă inspir pentru propria mea viață în acest moment?
Ce virtuți pe care ea le exprimă ca pelerină a speranței sunt necesare pentru mine astăzi?*

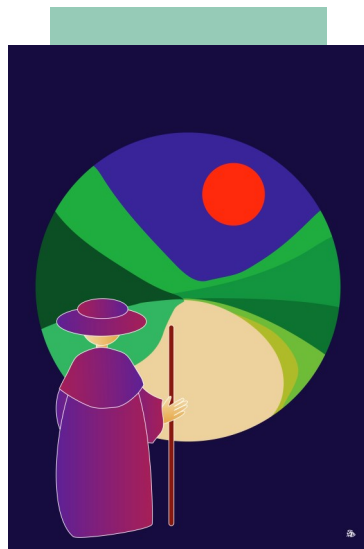

De la o vârstă fragedă, Maria Ward a fost profund îndrăgostită de Dumnezeu. Visele ei creșteau, împreună cu întrebările despre cum avea să meargă mai departe. Ea visa să îplinească ceva măreț pentru Dumnezeu. Maria a fost inspirată de preoții iezuiți care au slujit cu curaj catolicii din Anglia și a dorit să colaboreze la lucrarea de răscumpărare continuă a lui Cristos (CN. VII.1), așa cum au făcut ei. Dar ce cale ar trebui să urmeze? A deveni persoană consacrată pentru a „Sluji Biserica în procurarea binelui sufletelor prin toate mijloacele posibile pentru femei, spre mai marea Glorie a lui Dumnezeu” (Scrisoarea nr. 5: colecția Nymphenburg cf. Henriette Peters p. 349) părea mai potrivită cale.

Cu toate acestea, viața unei surori închise în clauzură, nu se potrivea cu viziunea ei. Se simțea chemată să lucreze printre cei care aveau nevoie de îngrijire sau educație în credință și viață. Întrebarea era cum să realizeze acest lucru - ar trebui să o facă singură sau cu ajutorul altora? Ea a decis să lucreze cu femei care împărtășeau aceleași idei. Următoarea întrebare a fost de unde să înceapă: continentul european părea mai sigur.

Călătoria ei sinuoasă, începută în copilărie, prindea în sfârșit contur. Cu toate acestea, multe decizii o așteptau. Avea nevoie de siguranțe. Știa că visul va deveni realitate și spera să se întâmple în timpul vieții ei.

Papa Francisc, în *Spes Non Confundit*, scrie: „Speranța se naște din iubire și se bazează pe iubirea care izvorăște din Inima străpunsă a lui Isus pe Cruce”. Intimitatea cu Domnul ne va deschide ușa către speranță, așa cum a experimentat-o Maria Ward în lunga și anevoioasa sa călătorie, cu numeroase opoziții, neînțelegeri și respingeri. Intimitatea cu Domnul a fost sursa ei de speranță.

Citim în Mt 11:28 „Veniți la Mine”. Odată ce acceptăm invitația Sa de a merge la El, ne va deschide o cale nouă. Când ascultăm profund și cu atenție vocea Sa în lucrurile obișnuite ale vieții, vom recunoaște și vom descoperi ceea ce am căutat. Maria Ward a experimentat această uniune profundă cu El și spune: „L-am văzut foarte clar intrând în inima mea și ascunzându-se încetul cu încetul... mi-a susținut inima”. Noi suntem chemate să trăim în acest har specific al Mariei Ward. Experiența ei cu Dumnezeu susținându-i inima rezonază cu noi, în prezența noastră aici, îndemnându-ne să ne cufundăm în iubirea lui Dumnezeu și să căutăm voia Lui pe

măsură ce avansăm în călătoria noastră de „a fi Una”.

Suntem îndemnate să fim atente la semnele timpului, să recunoaștem imensa bunătațe prezentă în lumea noastră, cu o mare dorință de pace, nevoia de entuziasm pentru viață... Suntem chemate să fim **semne tangibile de speranță** pentru cei care se confruntă cu greutatea de orice fel și pentru lumea în care diviziunea este o normă, pe măsură ce „DEVENIM UNA”.

Maria Ward a fost mereu în contact cu mișcările sale interioare și a crescut în spiritul discernământului, rafinându-și înțelegerea și căutând cu sinceritate voința lui Dumnezeu. Domnul ne conduce... În discernământul nostru să găsim siguranță, zel și o abundență de speranță.

Întrebări pentru reflecție:

În ce măsură urmez eu modul ei de a proceda?

Care sunt întrebările mele pentru a discerne calea de urmat?

Cum îmi pregătesc inima și energiile pentru a recunoaște calea pe care o dorește Dumnezeu?

Maria Ward - Începutul unei călătorii

Toate începuturile au nevoie de deschidere, convingere, curaj, umilință, iubire, hotărâre, perseverență răbdătoare și, mai presus de toate, încredere în Dumnezeu și comunicare constantă cu Dumnezeu în rugăciune. Maria Ward le avea pe toate acestea, iar carisma ei era înrădăcinată în „Sufletul Drept” - Libertate, Dreptate și Sinceritate. Era pe deplin convinsă că chemarea ei la „altceva” venea doar de la Dumnezeu. Prin urmare, ea a așteptat cu răbdare timpul Lui și nu i-a luat-o înainte.

În Mozambic trecem printr-o experiență similară, la o scară mai mică, fiind într-o misiune nouă - țară nouă, limbă nouă, cultură nouă și feluri noi de mâncare etc. Este ca o sămânță plantată într-un sol dur, pe care trebuie

să-l străpungă, să iasă la suprafață pentru a primi lumina soarelui și aer proaspăt, ca orice altă plantă. Și Maria Ward a depus toate eforturile pentru a realiza și a rămâne fidelă chemării sale. Noi, cele din Mozambic, facem tot ce ne stă în putință pentru ca noua noastră aventură să fie rodnică și dătătoare de viață, în ciuda tuturor provocărilor. Avem încredere că Domnul va permite ca visul Mariei Ward, conform căruia „Femeile vor face mult în viitor”, să devină realitate prin formarea credinței, educație și sănătate, ajungând la cei săraci și nevoiași. Dorim să trăim inscripția de pe piatra ei funerară, „să iubim săracii... să trăim [și] să murim și să înviem cu ei”. (Maria Kalonga - Zimbabwe)

M-am născut într-o familie de nouă persoane - șapte surori și un frate - și am crescut într-o credință puternică, cu dragoste și libertate, într-un mic sat numit Quelicai din districtul Baucau din Timorul de Est. Odată cu trecerea anilor, începând din copilărie, am simțit o pasiune tăcută pentru valori precum dragostea, credința și libertatea. Am intrat în pre-candidatură la vârsta de douăzeci și patru de ani, cu acordul părinților mei. Încă de atunci am fost inspirată de una dintre afirmațiile Mariei Ward: „Slujește-l pe Dumnezeu cu mare dragoste și libertate de spirit”. Am simțit profund că acesta este un dar prețios al lui Dumnezeu și că uimitoarea comoară a Mariei Ward poate prinde viață în lumea de astăzi prin ceea ce pot face femeile în această perioadă.

Am desenat această imagine a Mariei Ward cu o pălărie din Timor care îmi amintește de viziunea ei. Îmi arată energia, libertatea, calea, fidelitatea și angajamentul ei, care duc la energie generativă și integritate.

De la începutul călătoriei mele religioase am fost profund inspirată de valoarea fundamentală a libertății. Înțelegerea profundă a libertății de către Maria Ward a condus-o la o relație mai strânsă cu Dumnezeu și i-a permis să aibă încredere în însoțitoarele ei de acum și de atunci. Noua mea călătorie înseamnă angajamentul de a-i continua moștenirea și de a face o un bine în lume, la fel cum a făcut Maria Ward. Sunt foarte mândră că acest spirit al libertății a fost adus în țara mea natală prin intermediul surorilor Mariei Ward. Împărtășim cu alții cu generozitate binecuvântarea pe care am primit-o în călătoria noastră de pelerinaj. (Rosalina Belo: pionieră, IBVM Timor de Est)

Să ne rugăm împreună cu Maria Ward pentru harul libertății interioare de a-l vedea pe Dumnezeu ca izvorul a toate. Amin!

Întrebări pentru reflecție:

Cât de deschisă sunt să mă aventurez și să explorez noi misiuni sau călătorii pentru a răspunde chemării lui Dumnezeu și pentru a îndeplini voința Sa?

Sunt cu adevărat liberă să construiesc Împărăția lui Dumnezeu de iubire, pace, libertate și dreptate cu convingere și generozitate?

Maria Ward - În pelerinaj cu ceilalți

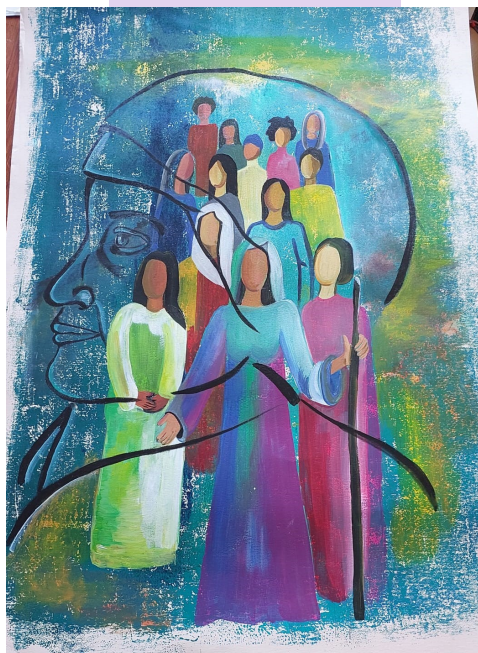
Suntem pe o cale sacră - dorința Mariei Ward, „Aș vrea ca toate să fie aici”, este pe cale să devină realitate. Fiecare dintre noi are un rol important de îndeplinit în realizarea visului ei. Chiar acum, suntem chemate să ne deschidem către ceilalți. Inimile noastre învață să se asculte reciproc mai profund, aspirând în același timp la unitate.

Suntem convinse că uniunea noastră va consolida identitatea și unitatea întregii familii a Mariei Ward. Fiecare ramură, CJ și IBVM, și-a dezvoltat propriile caracteristici. Fiecare este ghidată de același Duh Sfânt. Acum este momentul să apreciem ceea ce a

dezvoltat cealaltă ramură. Începem să cunoaștem alte urmașe ale Mariei Ward și culturile lor. Fiind deschise și respectuoase, ne apropiem și mai mult unele de altele.

Fuziunea noastră are un impact nu numai asupra surorilor, ci și asupra numeroșilor colaboratori laici care ne sunt și tovarăși de călătorie. Ei sunt nerăbdători să fie îmbogățiți de răspândirea noastră internațională. Suntem împreună într-un pelerinaj pentru misiune în atât de multe locuri diferite. Pe măsură ce creștem în inimile noastre, suntem capabile să ascultăm mai profund lumea împreună. Ca un singur corp, dorim să primim întreaga umanitate cu reciprocitate și echitate, cultivând în același timp frumusețea planetei noastre.

Muți oameni sunt forțați să facă noi călătorii în necunoscut. Nesiguranța, singurătatea, tristețea și deșănțarea se regăsesc în inimile lor. Și ei tânjesc după companie. La fel ca Maria Ward și grupul ei de prieteni, care au fost atenți la nevoile timpului lor, noi suntem chemate să mergem într-un mod sinodal pentru a răspunde împreună nevoilor lumii de astăzi.

Întrebări pentru reflecție:

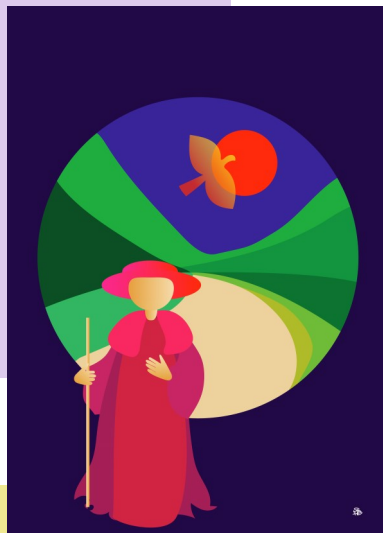
Cum putem fi mai atente unele față de altele și la realitatea lumii în general, pentru a-L întâlni pe Isus atât în ceilalți, cât și în acea realitate?

Maria Ward - Harurile primite in timpul pelerinajului

Pelerinajul Mariei Ward a avut la bază chemarea pe care a primit-o de la Domnul în 1611: Ia pe aceleași. Această chemare era legată de o contradicție: Părintele General nu va permite niciodată acest lucru. Du-te la el. Din acel moment, ea s-a dedicat exclusiv obiectivului de a pune în practică ceea ce simțea că este chemată să facă. Faptul că acest pelerinaj va fi anevoios era deja inclus în misiunea în sine. Așadar, nu exista niciun motiv să se plângă de condițiile dificile de pe drum. Nici sănătatea ei precară nu era un motiv să refuze această chemare. Singura modalitate de a face față acestor contradicții era să îl ia în serios pe Isus ca însoțitor al ei și să îi împărtășească toate experiențele (rele).

În cel mai întunecat an al anului 1625, i-au fost acordate patru haruri speciale, pe care le regăsim toate în Viața Pictată. Niciunul dintre aceste haruri nu i-a îmbunătățit în exterior situația. Și totuși, cu aceste haruri, totul s-a schimbat. Ea a primit instrumentele spirituale pentru a face față dificultăților într-un mod nou. Astfel, ea a fost ferită de amărăciune, disperare sau gânduri de răzbunare în vremuri de calomnie și persecuție.

- VP 38: Singurul lucru important în viață este accesul liber și deschis la Dumnezeu.
- VP 39: Modul de a face suferințele constructive este de a le îmbrățișa cu iubire.
- VP 40: Ea ca persoană nu este importantă, nu este nimic, dar în Dumnezeu este totul.
- VP 41: Iertarea dușmanilor dă bucurie și libertate, care îi transformă pe dușmani în prieteni.

Harul care vorbește cel mai profund propriului meu pelerinaj în cadrul Institutului este acela de a ști că puterea Institutului „nu depinde de bogăție, demnitate sau de favoarea prinților”, ci de „accesul liber și deschis” la Dumnezeu, care ne copleșește cu iubire, putere, înțelegere și ne apără protecție pe drum (PL 38). Acest har îmi oferă consolare pe măsură ce călătoresc în cadrul Regiunii canadiene și, mai ales, pe măsură ce înaintăm împreună în pelerinajul nostru de a deveni un Institut Unic.

În decembrie 2023, am făcut ultima mea profesiune de voturi în regiunea canadiană. A fost o sărbătoare de bucurie absolută și o confirmare a vocației mele la viața religioasă în Institutul nostru. A fost, de asemenea, un angajament public de a trăi în realitatea actuală a schimbării, a bulversării, a incertitudinii și a pierderii, pe măsură ce ne îndreptăm pe calea finalizării a ceea ce a fost în Canada, în timp ce, într-un spirit de speranță și încredere, facem loc pentru ceea ce este și ceea ce va fi. Este încurajator să știm că nu structurile istorice sunt cele care alcătuiesc cu adevărat Institutul, ci, mai degrabă, „accesul nostru liber și deschis” la Dumnezeu - adică relația mea și a celorlalți cu Dumnezeu și angajamentul nostru față de discernământ și deschiderea către Duhul Sfânt - care conferă Institutului vitalitatea și misiunea sa. La fel ca Maria Ward, suntem cu toate chemate să trăim în realitățile noastre, pe deplin și complet, deschise la îndemnul Duhului Sfânt, trăind cu bucurie momentul prezent. (Sarah)

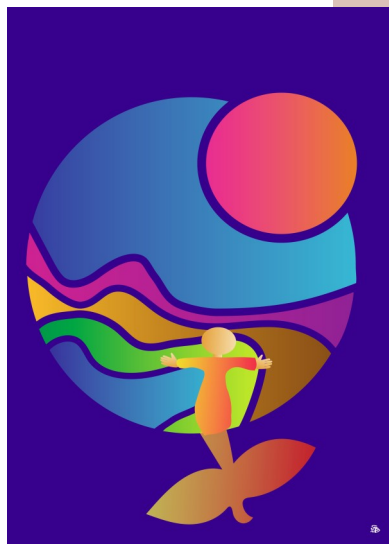
Întrebări pentru reflecție:

Care dintre harurile Mariei Ward este deosebit de semnificativ pentru mine în realitatea mea actuală?

Ce har aș dori să îi cer Domnului astăzi?

Maria Ward - Călătoria către canonizare

Maria Ward a fost o femeie a lucrurilor obișnuite. Ea nu a căutat nimic extraordinar, trăind cu picioarele pe pământ. Călătoria ei a fost plină de dificultăți. Ea a căutat continuu și a primit lumină la fiecare pas, a fost recunoscută pentru aceasta. Ea a învățat să „accepte toate lucrurile din mâna lui Dumnezeu și, în toate, să-L caute numai pe El” (VP 48). Seninătatea ei a fost reînnoită mereu în încrederea că „Dumnezeu îi conduce pe cei drekți, chiar dacă nouă ni se pare altfel” (Al treilea discurs MW). Ea și-a urmat drumul vieții, văzând unde putea să facă bine - și făcându-l bine. Iubind voința lui Dumnezeu ca pe o forță atotcuprinzătoare, ea a perseverat în fidelitate și nu a pierdut din vedere scopul. Nu a permis dificultăților să o oprească din drum . La sfârșitul vieții sale, murind printr e ruinele operei sale, ea și-a îndemnat însoțitoarele să îl laude pe Dumnezeu cu bucurie (Vita E). Având o licărire a veșniciei, ea a promis să le ajute „dacă Dumnezeu îi va da [ei] un loc în cer” (Vita E).

Probabil că Maria Ward nu s-a gândit niciodată că va fi canonizată. Cu toate acestea, urmașele ei îi cunoșteau valoarea mărturiei de viață și au început demersurile imediat după declarația din 1909, prin care a fost recunoscută ca fondatoare. Ca și în cazul eforturilor Mariei de a obține aprobarea Institutului său, a urmat o călătorie lungă și anevoioasă, întreruptă de războaiele mondiale, inclusiv examinarea „dosarelor secrete” ale Vaticanului, împreună cu tot ceea ce a spus și a scris, precum și ceea ce s-a spus și s-a scris despre ea. Examinarea de către Comisiile teologice și istorice ale Vaticanului a deschis calea pentru ca „Slujitoarea lui Dumnezeu” să fie declarată „Venerabilă” în 2009, la cea de-a 400-a aniversare a nașterii Institutului. Penultima etapă a

călătoriei către beatificare și, în cele din urmă, sperăm noi, canonizare, necesită un „miracol” examinat și verificat în dieceza în care acesta s-a produs „miracolul”. Acesta este stadiul actual al călătoriei noastre. În cazul în care „miracolul” trece de această etapă, același caz ajunge apoi la Dicasterul pentru Cauzele Sfinților. Succesul aici îi va permite Papei Francisc să o declare pe Maria Ward „Fericită”. Pe măsură ce ne îndreptăm spre acest obiectiv, credem că „Dumnezeu are timpul Său pentru toate” (Scrisori, 1625). Cu toate acestea, suntem datoare față de femeile minunate care ne-au precedat și față de cele care vor veni după noi, să facem tot posibilul pentru a realiza acest lucru cât mai repede posibil.

Maria și-a urmat calea ca o femeie care aștepta ceasul lui Dumnezeu, o sfântă a lucrurilor obișnuite. Lucrurile obișnuite - de exemplu, dovezi ale rugăciunii și ale devoțiunii mondiale față de ea, în special din partea Familiei sale și a Prelaților Bisericii - vor contribui la procesul de recunoaștere a Mariei Ward ca Fericită și, la momentul potrivit, ca Sfântă.

Întrebări pentru reflecție:

Ce sentimente vă provoacă numirea Mariei Ward ca sfântă a lucrurilor obișnuite?

În ce semne ale timpurilor vă invită Maria să intrați cu ea astăzi pentru a face bine?

În ce stadiu vă aflați, ca persoană, membră a unei comunități, provincie/regiune, prieten/ asociat sau colaborator al Venerabilei Mariei Ward, în legătură cu promovarea Cauzei sale?

Sr. Jane CJ a vorbit despre „harul de a vedea Sufletul Drept ca ADN-ul nostru, prisma prin care trăim, care constituie cele patru haruri distinctive: Libertatea, Dreptatea, Sinceritatea și Bucuria”. Suntem pelerini pe urmele Mariei Ward, pelerini ai speranței: speranță pentru pace, dreptate, solidaritate, sinceritate și egalitate.

Ca însoțitoare ale Mariei Ward, pășim pe urmele Sfântului Ignațiu și ale Mariei Ward. Fiecare dintre noi pornește de la un loc diferit și merge pe căi diferite, însă dorința noastră, scopul nostru și întâlnirea noastră tot mai profundă cu Isus Cristos ne sunt comune tuturor.

Împărtășim această speranță unele cu altele și o aducem oamenilor pe care îi întâlnim în drumul nostru. Suntem pregătite să răspândim această speranță. Știm că Împărăția lui Dumnezeu a dreptății și a păcii este aici și se răspândește în rândul oamenilor de bunăvoință.

Astfel, cercul în continuă expansiune al Mariei Ward începând din 1609 a devenit casa noastră și, în același timp, este locul în care „trăim, ne mișcăm și suntem” [Fapte 17:28].

Am devenit pelerini - oamenii secolului al XXI-lea sunt pelerini.
Călătorim... acolo unde ne aflăm, în lume, în mister.
Multe drumuri... drumul spre Calvar, Emaus, Acasă, Biserică, Damasc,
Drumul drept, Muncă.
Munca a devenit importantă.
Călătorim împreună, singure, ne întâlnim, ne despărțim,
uneori trebuie să mergem pe drumuri diferite.
Suntem în mișcare.
Mergem în grupuri, mergem câte două sau singure.
Persoana secolului al XXI-lea este o pelerină în mod deosebit.
Ceea ce purtăm în noi ne deosebește și ne unește.
Macarena a venit în Sud, în pelerinaj, călătorind, oprindu-se, aducând vești
bune despre viitor, vești înmiresmate, cele de care lumea are nevoie.
Aici se află speranța noastră, că ne-am recunoscut identitatea de pelerini,
și că orice ne este încredințat,
ceea ce purtăm în noi, trebuie dus undeva,
fie adânc în noi înșine, fie departe în lume.
Lumea are nevoie de parfumul nostru, de balsamul nostru.
Trebuie să fie o călătorie curajoasă de pelerinaj.
Să știm când să mergem, când să alergăm, când să ne oprim,
când și ce să mâncăm,
când să dormim, când să întindem mâna, când să nu facem nimic.
Zi de zi, pas cu pas, sau la pas, sau alergând, dar în mișcare.
Papa Francisc are dreptate - Maria Ward a avut întotdeauna dreptate,
Însoțitoarele ei ne conduc mai departe,
Condu-ne Maria Ward, condu-ne!

Întrebări pentru reflecție:

Ce rezonează cu tine?

Ce se întâmplă în interiorul tău când auzi aceste cuvinte?

Cum îți inspiră Sufletul Drept viața și misiunea?

După moartea Mariei Ward, urmașele ei s-au aflat pe o cale provocatoare și neașteptată. Au existat lupte și îndoieli semnificative. Cu toate acestea, au apărut oportunități considerabile în a împărtăși mesajul de speranță care este atât de central pentru carisma noastră și pentru Evanghelia lui Isus. Faptul de a fi animate de spiritul fondatoarei, a determinat femei precum Mary Poyntz, Frances Bedingfield și Teresa Ball să înceapă noi întemeieri, să părăsească locurile sigure și familiare și să aducă o contribuție în alte culturi, pe alte meleaguri.

În 1900, Gonzaga Barry, fondatoarea Provinciei australiene a IBVM, a organizat o întâlnire la Roma pentru toate întemeierile Mariei Ward. După aceea, au avut loc o serie de reuniuni - filialele de limbă germană ale CJ în 1953, trei grupuri irlandeze independente ale IBVM s-au

întors la Rathfarnham - Omagh 1934, Navan 1969 și Fermoy 1987. Prima întâlnire a superioarelor generale ale celor trei ramuri de atunci a avut loc la Roma în 1983 - Frederica Boyle (America de Nord), Imolata Wetter (ramura română) și Agnes Walsh (ramura Loreto). În 2003, ramura nord-americană a fost reunită cu ramura irlandeză. Noelle Corscadden și Jane Livesey, împreună cu echipele lor, au continuat pelerinajul și le-au invitat pe toate membrele să intre într-un proces de reflecție și discernământ. Roadele angajamentului au culminat cu un DA unanim din partea ambelor Congregații Generale de a trece la propunerea de fuziune, de a merge împreună într-un pelerinaj în care nu doar scopul, ci și fiecare pas al călătoriei este un spațiu sacru, o întâlnire cu Domnul care este Calea. El ne călăuzește pe drumuri pline de bucurie, dar și de provocări.

Navigarea în ape nepătrunse înseamnă să acceptăm nesiguranța pe măsură ce abordăm provocările și căutăm să adaptăm și să transformăm modelele pe care le avem. În prezent, cele două echipe de conducere sunt angajate într-un proces facilitat de consolare și dezolare. Ne este clar că fuziunea este inspirația de la Dumnezeu și a lui Dumnezeu. Ca pelerine, căutăm să ascultăm Spiritul care ne va ajuta să alegem ce este mai bine. CJ și IBVM au culturi distincte, cu anumite asemănări, dar și diferențe evidente. Suntem

suficient de ancorate în originile noastre pentru a privi cu iubire problemele pe măsură ce apar. În cea mai mare parte, conversațiile noastre sunt deschise și sincere și, uneori, există tensiuni. Problemele practice ne pot trezi îndoieli și temeri. Dorim să îmbinăm ceea ce este mai bun din ambele culturi, astfel încât o nouă „a treia cale” să întruchipeze moștenirea noastră MW/Ignațiană într-un model contemporan, potrivit pentru secolul al XXI-lea, aflat în continuă schimbare. Acest pelerinaj comun este o oportunitate de a reorganiza, a redefini și de a aduce noutate.

Atunci când, de ambele părți, tradițiile și structurile noastre profunde sunt puse la îndoială, când apar perspective legitime, dar concurente, facilitatorii ne ajută să distingem valorile demne de practicile istorice. Ei ajută la reformularea problemelor. Începem să realizăm că sunt necesare experimente, noi descoperiri și ajustări. Uneori ne chinuim să înțelegem natura schimbătoare a situației noastre, care este neclară și neexplorată. Cu toate acestea, prin puterea Duhului, încercăm să dezvoltăm noi modalități de a ne trăi misiunea ca două echipe de conducere care vor deveni una. Este riscant și înfricoșător uneori și e nevoie de schimbări personale de mentalitate, de sentimente, dar mai presus de toate există convingerea fermă că suntem chemate să fim una. Să îmbrățișăm acest proiect și să avem încredere profundă că Dumnezeu ne va călăuzi pas cu pas.

Călătoria spirituală pe care toate membrele din întreaga lume au întreprins-o în această săptămână ne va permite să identificăm domeniile din viața noastră personală, comunitate, provincie/regiune în care este nevoie de schimbare. Un astfel de proces implică dinamica vieții spirituale și a transformării, care include pierderea, încrederea, chiar moartea și învierea. Isuse spune Amin.

Întrebări pentru reflecție:

Înrădăcinate în identitatea noastră congregațională, suntem sincer deschise la noutatea care apare în procesul nostru de a Deveni Una?

IMN PENTRU ANUL JUBILIAR 2025

Pelerini ai speranței

Foc ce arde și îmi dă speranță, Sus la tine-ajungă cântul meu,
Ești izvor de viață infinită, Eu pe cale-n Tine mă încred.

Orice limbă, țară, națiune, Ia lumina din Cuvântul tău.
Fii și fiice-n lume risipiți, Cu iubire-n Fiul Tău sunt reuniți.

Foc ce arde și îmi dă speranță, Sus la tine-ajungă cântul meu,
Ești izvor de viață infinită, Eu pe cale-n Tine mă încred.

Domnul blând și tandru ne privește, El deschide zori spre viitor.
Cer pământ cu slavă se-nveșmântă, Duhul vieții, pace o anunță.

Foc ce arde și îmi dă speranță, Sus la tine-ajungă cântul meu,
Ești izvor de viață infinită, Eu pe cale-n Tine mă încred.

Lasă-te purtat când suflă Duhul, ține pasul, Domnul te așteaptă,
Nu te teme, Om se face Fiul, El ți-arată calea împlinirii.

Foc ce arde și îmi dă speranță, Sus la tine-ajungă cântul meu,
Ești izvor de viață infinită, Eu pe cale-n Tine mă încred.

Faceți clic pe link pentru a asculta imnul

<https://jubileu2025.bisericacatolica.ro/?p=197>

Text original: Pierangelo Sequeri Muzica: Francesco Meneghello

